

[Gert Petersen]

daløs adfærd, som nu er afsløret. Eller tænk på den kreative bogføring i Skatteministeriet – ikke af samme størrelse som tamilsagen, men der er jo mange grader. Beherskelsen af administrationen giver den borgerlige højrelejr nogle trumfkort, som den krampagtigt holder fast i, og derfor fik vi trods valgets udfald ikke nogen dronningerunde.

Jeg håber og tror, at vi får det alligevel i overskuelig fremtid. Selv om statsministeren nok ville vinde en tillidsafstemning her og nu, så tvivler jeg på, at han vil gøre det om nogle måneder, når alternative flertal har måttet påtvinge ham deres politik på en række områder. Det vil mere og mere blive oplevet som en uholdbar situation, og jeg tvivler på, at statsministeren, når der er gået nogen tid, vil kunne overleve en tillidsafstemning. Hvad enten han så går af uden at udskrive valg eller han udskriver valg, vil det – og det er jeg 100 pct. overbevist om – ende med en dronningerunde og en helt ny regering. Og det trænger vi til. Jeg ved godt, at der er nogle i dette samfund, der er blevet forgyldt i de forløbne otte år, men for hundredtusinder af mennesker har disse år været et mareridt. I social henseende er Danmark trukket mere og mere skævt. De små 300.000 arbejdsløse er på samme tid en ulykke og et symptom, et symptom på en social deroute i hele samfundet, for det samlede tal på dem, der er skubbet ud af arbejdslivet, er mindst dobbelt så stort, og andre hundredtusinder er ramt af nedskæringer, brugerbetaling og privatiseringer.

Alt sammen fordi de to partier, der nu er ladt tilbage i statsministerens regering, lider under den fikse idé, at arbejdsløshed og social nedtur skyldes dovenskab eller manglende lyst til at tage fat og mangel på initiativ, og derfor skal de dårligst stillede straffes og de bedre stillede belønnes. Det er på tide at få sat en stopper for denne politik, og det kan vi gøre for alvor, når vi får denne regering udskiftet.

I SF havde vi gerne set en socialdemokratisk mindretsregering. Den ville have haft langt flere mandater bag sig end KV-regeringen, og selv om den måtte manøvrere i et Folketing med borgerligt flertal, ville den kunne rette op på mange misforhold. Fra SF's side havde vi været indstillet på et positivt samarbejde med den.

Der tales så meget om flertalsregeringer, men det er da ikke ligegyldigt hvilke flertal. Under

valgkampen fablede nogle socialdemokrater om SK-regering, mon de ikke er blevet klogere? Når man nu oplever statsministerens og regeringens fremfærd, mon de så ikke er blevet klogere? Sådant en konstellation måtte jo enten forpligte sig på delvis videreførelse af konservativ politik, eller den ville være blevet totalt handlingslammet, i begge tilfælde med et elendigt resultat.

De Radikales udtræden af regeringen har med rette vakt opmærksomhed, ikke mindst på baggrund af det 11-punkts-program, som de udsendte i valgkampens seneste fase. Bortset fra ét punkt, støtte til den såkaldte helhedsløsning, var vi i Socialistisk Folkeparti enige med De Radikale i alle de øvrige 10 punkter, ja, hvis ophavsretsloven gjaldt i politik, så ville De Radikale få en retssag på halsen fra SF. Vi var 100 pct. enige i dem, vi kunne genkende alle disse 10 punkter. Så selv om vi på ingen måde har opgivet håbet om engang at få et flertal af SF og Socialdemokratiet og i givet fald vil anse det for at være regeringsgrundlaget, er denne radikale vending alligevel så påfaldende, at jeg synes, at en flertalsregering af S, SF og Det Radikale Venstre bør kunne tænkes som afløser af den smalle KV-mindretsregering, når vi kommer af med den.

Men forløbig skal vi altså leve med den. Jeg kan love saglig opposition som altid, vi tager stilling til sagerne enkeltvis ud fra vore egne principper, men jeg kan ikke love generelt samarbejde, tværtimod. Vi vil fra SF gøre vores yderste for at bruge alternative flertal til at fremme en grøn politik og en socialt orienteret politik.

Vor finanspolitiske ordfører vil om lidt gå ind på de konkrete tiltag, vi lægger vægt på, jeg skal her nøjes med at pege på et enkelt, nemlig militæruddgifterne. Der er ingen grund til at forvente, at forbundskansler Kohl vil starte et panservognsangreb op gennem Slesvig-Holsten, eller at præsident Walesa vil sende landgangsflåter af sted fra Polen mod Sjælland, men det er faktisk, hvad dansk forsvar har brugt og bruger milliarder af kroner på at forberede sig på. Derfor må tiden være inde til milliardnedskæringer på disse områder, og disse sparede midler kan så bruges til et andet og nødvendigt forsvar, nemlig forsvaret for miljøet. I denne og andre sager er det vores håb, at det vil være muligt at ændre dansk politik allerede under den siddende regering.